

MÍT NAD HLAVOU ŠPEJLI, BYL BYCH NEJVĚTŠÍ JELITO NA SVĚTĚ

KAPITOLA OSMÁ

Ohlédl jsem se a přes zadní okénko vidím, jak nás následuje jen jedno auto. Žádný minibus, dodávka ani devítimístné esúvečko či empévěčko, prostě normální osobák. „Hele, Franto, kde jsou další auta?“ zeptal jsem se a čekal jsem odpověď ve stylu, že už jedou před námi. Žádná reakce ale nepřišla. Franta sklonil hlavu k registračkám a dělal, že zaujatě listuje. „Franto?“ zeptal jsem se podruhé, to jen aby můj dotaz nezapadl a dostal jsem na něj odpověď. Franta zase nic a rozhodně jsem u něj ve tváři nesledoval nadšení jako před chvilkou. Kamsi se vytratilo. Odpovědi jsem se nedočkal a v autě bylo jen ticho. Aby nebylo tak dlouze trapné a aby asi Frantu vysvobodil, povídá řidič: „Dnes je blbý den, moc se nás nesešlo, víš?“ Trošku jsem si tu informaci nechával projít hlavou. Začalo mi to působit starosti. „A kde jsou tedy ta další auta?“ zopakoval jsem naivně otázku. „Už žádná nepotřebujeme. Vešli jsme se do dvou,“ odpověděl řidič a zhmotnil tím mé obavy v reálnou fobii o budoucnost. Opět ticho. „A kolik nás tedy jede?“ byl jsem neodbytný. „Akorát,“ usmál se Franta, ale ten úsměv nepůsobil sebejistě, ani namachrovaně a už vůbec ne upřímně, nicméně dodal: „S tebou osm,“ a zadíval se dlouze z okénka do krajiny, jen aby nemusel zachytit vyčítavě nechápavý pohled mých očí.

Zapátral jsem v paměti. V žákovských kategoriích se stávalo často, že jsme nebyli v plném počtu, to ano. Ale v dospělých? Občas asi jo. Jeden z takových zápasů se mi vybavil. Už si moc nevzpomínám, proč nás na zápas bylo tak málo. Tedy sedm. Minimální počet. V méně než sedmi se samozřejmě hrát nemůže. Ještě jak na potvoru se jelo na hřiště soupeře. Už před odjezdem jsme se radili, jestli vůbec jet. Věděli jsme, že dostaneme klepec, o tom nikdo nepochyboval. Byl vznesen i návrh, že je možná lepší se omluvit a nechat zápas zkontumovat výsledkem 3:0, než dovést domu deset banánů. Jestli jsme ale vždy měli všichni něco společného, tak to byla radost z fotbalu. Nikdo z nás se nemohl dostat do vyšších soutěží, kde se dalo pár pěttek hraním vydělat, takže nám nikdy o peníze nešlo. Hráli jsme pro radost, fotbal jsme milovali od dětství a byla to láska na celý život. To se správným fotbalistům vysvětlovat nemusí. Proto nás amatéry a milovníky kopané tolik mrzí, když vidíme profesionální hráče ploužit se po hřišti jak lemry. To my pochopit nedokážeme. Vždy jsme hráli tak, že jsme na hřišti nechali všechno i za cenu vlastního zdraví. Zvracející hráč ohnutý přes zábradlí, vyvrtnuté kotníky, modřiny všeho druhu kdekoli na těle, obtisknuté kolíky na lýtkách i stehnech, tampóny v nosu proti krvácení, obvázaná hlava, nic z toho nás nemohlo zastavit. I když to po mnoha zápasech bolelo jak čert, těšili jsme se, až znovu vyběhneme na hřiště a proženeme merunu po place. Fotbal, tak jako jiné sporty, je především o srdci. A očůrávat kohokoli sice můžeš zkoušet, ale sám sebe neočůráš, takže si buď hrál naplno, nebo sis pak mohl jít nafackovat před zrcadlo.

Někteří z nás ještě hráli, aby měli v životě pohyb a příliš nenakynuli. Což se ne vždy dařilo. Já jsem toho zářným příkladem.

Když miluješ fotbal, ale k tomu nejsi líný se pořádně najíst, tak s těmi kily prostě zákonitě bojovat musíš. Těžko jsem mnohokrát vysvětloval vedení našeho oddílu, aby kupovali dresy pro normální lidi, jako jsem třeba já. Takže 3XL. Nikdy jsem se pochopení nedočkal. Asi chápu proč. Mí spoluhráči by v takových trikotech vypadali jako veverky poletuchy a bůh ví, co by se stalo, kdyby trochu zafoukalo. Ale já jsem se do toho jejich oblečení narvat musel, jiné prostě nebylo. Nelíbilo se mi to, ale co naplat, chceš hrát, tak ti nic jiného nezbyvá. Nasoukal jsem se do trika o dost menšího, a kdybych si nad hlavou podržel v rukou velkou špejli, tak by po trávníku běhalo obrovské jelito. Tak napěchovaný jsem v tom triku byl.

A zkoušel si se někdy dostat to stulpen, které na sobě normálně nosili klasičtí fotbalisté s nožičkami jak větvičky? To byl další hrdinský výkon. Myslím si, že dávno před tím, než dálkoví běžci začali používat kompresní prádlo, já jsem ho už dlouho nosil v podobě stulpen. Měl jsem si to tenkrát nechat patentovat, dnes bych byl v balíku. Já měl problém dostat tu ponožku na ruku, natož na moje lýtka, která našla paralelu v dalších, ještě neobjevených dimenzích. Nejhorší bylo, když jsem to konečně přes lýtka dostal, vzpomněl jsem si, že by to chtělo ještě chrániče na holeň. Tak znovu dolu. Pak si mne mohl vidět, jak v kabině vzteky roztahuju pletený materiál, aby ty mrchy nitě trochu povolily. Byl jsem z toho tak rozhicovaný, že už jsem se před zahájením nemusel rozběhávat, lilo ze mě, jak kdybych vylezl ze švédské sauny. Jen otep březových větví ke šlehání mi chyběla.

Jiní kromě lásky ke hře hráli také proto, aby si udělali pořádnou žízeň. Po vyhraném zápase, ve kterém člověk nechá všechny fyzické i duševní síly, prý chutná zlatavý mok nejlépe. Nevím. Podle toho, co jsem za léta vypožoroval, se chlastalo pořád stejně – hodně, při výhře i při prohře, plichtu nevyjímaje. Jde jen o to, jaká je nálada u stolu. Při zisku třech bodů samozřejmě slavnostní a euforická, při prohře se zase musely spláchnout „slzy“ a bolístky. A že těch bolístek fotbalisté dokážou mít ranec, to se spolehni.

Bylo mezi námi i pár těch, kteří utíkali za fotbalem, aby nemuseli být doma. A to nemluvím o tom, že by bydleli s mámou, která jim jejich kratochvíli zakazovala. Mám na mysli ženy, manželky, družky. Divil by ses, kolik frajerů, kterým na hřišti patřil celý svět a rozhodně si je nepřehlédli, hrálo doma druhé housle. Zpívali druhý hlas. Šedé myšky, podpantofláčci. No a pro takové byly tréninky a zápasy často jediným možným povoleným důvodem k útěku z domácího vězení. Když na to pomyslím, vybaví se mi hláška: „Dědku! Co čumíš. Už si napás ovce?“ Však víš, odkud tato klasika je. K tomu stačí dodat: „Jak by tady bylo krásně, kdybych tady nebyl já.“

Jo, ale já jsem tady a mířím po deseti letech na zápas se sedmi spoluhráči. Vypadá to na zlom v kariéře, která už dávno skončila. Čekalo mne utkání, které by v pravdě mohlo být legendární. A protože v legendách se zázraky objevují, doufal jsem, že ani teď nebudou fotbaloví bozi na zázraky skoupí. Jako tehdy.

Jak to dopadlo s tím naším slavným zápasem v sedmi lidech? Budeš se divit, ale uhráli jsme remízu. Byl to neuvěřitelný zápas. Ještě na začátku se nás rozhodčí ptal, jestli opravdu chceme nastoupit. My byli ale neoblomní. Když už jsme tu, tak hrajeme. V kabině byla nálada veselá. Co jsme jako mohli ztratit? Vůbec nic. Mohli jsme jen překvapit.

Chechtali jsme se. Legrační byla i otázka: „Hele, a kdo vlastně bude hrát v útoku?“ Všichni vyprskli smíchy. Taktika byla jasná. Všichni budeme v obraně a každý míč, který se nám dostane na nohu, odpálíme co nejdál. Jdeme na to.

Nejdříve jsme byli všem divákům pro smích. Narážky, kde jsme nechali Sněhurku, a tak podobně, jsme s nadhledem ignorovali. Zabetonovali jsme se v okolí velkého vápna a soupeř nás sevřel. Jestli víš, jak se útočí v házené, tak přesně tak to vypadalo na hřišti. Soupeř nás obklíčil a snažil se dostat k zakončení. Kdykoli nám „půjčili“ míč, odpálili jsme ho co nejdál a ani jsme za ním neběhali. Čekali jsme, až se soupeř zase vrátí a celé se to opakovalo pořád dokola. Brankář soupeře stál u půlky a mohl se klidně dloubat v nose, protože si od začátku ještě nesáhl na balón. Každou chvilku nějaká střela prorazila naše valy a snažila se zapadnout do sítě. Měl jsem štěstí.

Všechno, co směřovalo do branky, se mi podařilo chytit nebo vytěsnit na rohový kop. Neskutečná hromada střel lítala mimo branku. Přežili jsme poločas a po pauze jsme naordinovali stejnou taktiku. To už nám fandili i diváci domácích, protože nic podobného ještě neviděli. Bylo to jako zhmotnění Bitvy u Thermopyl.

Sotva jsme už tahali nohy, protože tlak soupeře byl obrovský. Když jsi celou dobu bez balónu, je to ještě vyčerpávající. Nicméně po jednom z odkopů se jeden z našich vydal za balónem a překvapil všechny i na půlce stojícího gólmana. Udělal pár rychlých kroků a pak z dálky poslal míč do prázdné brány. Musel z dálky, nebylo sil, aby až k bráně doběhl. 0:1. Vypukla bouře. Úspěšného střelce jsme povalili, naskákali na něj a smáli jsme se jak blázni, kterým po letech otevřou branku psychiatrického oddělení a pustí je do volné krajiny. I diváci bouřili a k dokonalosti chyběla jen mexická vlna. Zato soupeř byl jako opařený. Takhle se psychologicky vyhrávají bitvy. Domácí se však nezlomili. Přišel ještě větší tlak a pár minut před koncem jedna ze střel prošla až do sítě, 1:1. Remíza už vydržela do konce a my jsme si připadali jako bychom ovládli ligu mistrů. Diváci nám tleskali ve stoje, a když jsme šli kolem nich, plácali nás uznale po zádech. Byl to krásný fotbalový moment. Byli jsme úplně fyzicky na dně, ale šťastní.